

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szymańska-Grodzka

Protokolant: Piotr Kudyba

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa J. N. (1) i S. B.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie, Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

o zapłatę

1. zasądza na rzecz powoda J. N. (1) od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez:

a. Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 14.000 zł (czternastu tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za okres od 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b. Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie kwotę 5.250 zł (pięciu tysięcy dwustu pięćdziesięciu złotych) z ustawowymi odsetkami za okres od 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

c. Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie kwotę 750 zł (siedmiuset pięćdziesięciu złotych) z ustawowymi odsetkami za okres od 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza na rzecz powoda S. B. od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez:

a. Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 14.000 zł (czternastu tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za okres od 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b. Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie kwotę 5.250 zł (pięciu tysięcy dwustu pięćdziesięciu złotych) z ustawowymi odsetkami za okres od 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

c. Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie kwotę 750 zł (siedmiuset pięćdziesięciu złotych) z ustawowymi odsetkami za okres od 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

4. rozstrzyga, że powód S. B. poniesie 75 % kosztów postępowania, zaś pozwany Skarb Państwa poniesie 25 % kosztów postępowania (w tym zakresie reprezentanci Skarbu Państwa poniosą koszty postępowania w następujących

częściach: Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie w 17,5 %, Prezes Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie w 0,5 %, a Prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie w 7%);

5. rozstrzyga, że powód J. N. (1) poniesie 75 % kosztów postępowania, zaś pozwany Skarb Państwa poniesie 25 % kosztów postępowania (w tym zakresie reprezentanci Skarbu Państwa poniosą koszty postępowania w następujących częściach: Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie w 17,5 %, Prezes Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie w 0,5 %, a Prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w 7%);

6. szczegółowe wyliczenie kosztów procesu pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt II C 1378/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2015 r. J. N. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za przewlekłe prowadzenie postępowania sądowego w sprawie karnej, w której był oskarżonym, sygnatury sprawy: IV K 1582/00, a następnie III K 57/06, a ponadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 14 czerwca 2000 roku Prokuratura Rejonowa Warszawa Praga Północ w Warszawie postawiła powodowi zarzut popełnienia przestępstwa polegającego na tym, iż w okresie od dnia 30 marca 2000 roku do dnia 13 kwietnia 2000 roku w W. działając w warunkach czynu ciągłego wspólnie i w porozumieniu z S. B., Z. K. oraz A. P. będąc funkcjonariuszem policji z Komisariatu (...) w W. przyjął od Y. L. co najmniej 7 razy korzyść majątkową po

50 USD co dało łącznie kwotę 1505 zł w zamian za odstąpienie od czynności zatrzymania i umożliwienie wnoszenia z terenu (...) „pirackich płyt” CD tj. o czyn z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W dniu 29 września

2000 roku akta sprawy karnej przeciwko powodowi wraz z aktem oskarżenia zostały przekazane do sądu. Dopiero po 11 latach, w dniu 9 stycznia 2012 roku, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wydał wyrok, w którym uniewinnił powoda od przypisywanych mu w akcie oskarżenia czynów. Zdaniem powoda, postępowanie w jego sprawie trwało znacznie dłużej, niż wymagało tego wyjaśnienie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych i prawnych. Powód podkreślił, że dopiero w dniu 28 lutego 2005 roku, to jest po ponad czterech latach od wniesienia aktu oskarżenia, Sąd Rejonowy dla Warszawy - Pragi

w Warszawie wyznaczył termin rozprawy na dzień 8 kwietnia 2005 roku. Następnie w okresie od dnia 16 maja 2005 roku do dnia 29 lutego 2012 roku Sąd wyznaczył

24 terminy rozpraw, przy czym 11 z tych terminów zostało odroczonych, a 2 zdjęte

z wokandy. W ocenie powoda, kwota 80.000 zł jest adekwatna do skali krzywdy, jakiej doznał w związku z przewlekłym i długotrwałym prowadzeniem postępowania w jego sprawie. Powód wskazał, że został w postępowaniu dyscyplinarnym uznany za winnego popełnienia przewinienia, stanowiącego wierne odwzorowanie zarzutu stawianego mu w akcie oskarżenia. W konsekwencji rozkazem personalnym Komendanta Głównego Policji z dnia 5 stycznia 2001 roku został wydalony ze służby w Policji. Długotrwałe przewlekanie sprawy karnej spowodowało, że powód pozostawał w stanie oskarżenia o czyn szczególnie uwłaczający funkcjonariuszowi Policji. Z uwagi na brak końcowego rozstrzygnięcia, uwalniającego go od zarzutu, nie mógł podjąć skutecznych prób oczyszczenia swojej osoby i powrotu do służby. Powód załamał się, co negatywnie wpłynęło na życie jego oraz najbliższych. Powód bardzo przeżywał w szczególności to, że utracił dobrze płatną pracę, nie mógł znaleźć zatrudnienia w Policji, czy też u innych pracodawców, by zapewnić należyty byt swojej rodzinie (pozew k. 2-15).

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 kwietnia 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany podniósł nadto zarzut przedawnienia roszczenia

objętego pozwem. Wskazał, że zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Zdaniem pozwanego, za dzień, w którym powód dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, należy uznać dzień uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie w sprawie III K 57/06, to jest 29 lutego 2012 roku. Pozwany podkreślił, że bieg terminu przedawnienia nie został przerwany poprzez złożenie przez powoda w dniu 7 stycznia 2013 roku wniosku o zawiązanie do próby ugodowej (sprawa o sygn. akt II Co 28/13). Roszczenie zgłoszone przez powoda w tym wniosku nie dotyczyło bowiem żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych powoda w związku z przewlekłością postępowania

o sygn. II K 57/06. Niezależnie od powyższego, pozwany zakwestionował twierdzenie powoda o przewlekłości postępowania w sprawie III K 57/06. Zauważył, że w sprawie tej występowały czynniki w sposób naturalny wydłużające okres postępowania, takie jak wyłączenie się większości z orzekających w Wydziale sędziów czy konieczność przesłuchania świadka będącego cudzoziemcem

i przebywającego za granicą (Y. L.). Pozwany wskazał ponadto na gołosłowność twierdzeń powoda na okoliczność doznanej krzywdy. Zauważył,

że wszelkie okoliczności podnoszone przez powoda w celu wykazania jego krzywdy mają być potwierdzone jedynie przesłuchaniem strony powodowej, który to dowód ma charakter wyłącznie subsydiarny. Pozwany zakwestionował też istnienie adekwatnego związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy czasem prowadzenia postępowania sądowego w sprawie III K 57/06 a wystąpieniem krzywdy u powoda. Zdaniem pozwanego, krzywda wskazywana przez powoda, jeżeli faktycznie nastąpiła, była wynikiem bezpodstawnego postawienia w stan oskarżenia przez Prokuraturę oraz wydanych orzeczeń dyscyplinarnych w ramach struktur Policji, nie była zaś implikowana długością postępowania karnego prowadzonego przez Sąd. Pozwany zakwestionował też twierdzenie powoda o braku możliwości podjęcia starań o przywrócenie do służby przed zakończeniem postępowania karnego. Podkreślił, że w postępowaniu dyscyplinarnym powód został uznany za winnego popełnienia dwóch zarzutów, z czego tylko jeden był przedmiotem postępowania

w sprawie III K 57/06. Dodał, że powód nie skarżył do sadu administracyjnego ostatecznego orzeczenia dyscyplinarnego Komendanta Głównego Policji (odpowiedź na pozew k. 134-138).

Pozwem z dnia 28 grudnia 2015 roku S. B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za przewlekłe prowadzenie postępowania sądowego w sprawie karnej, w której był oskarżonym, sygnatury sprawy: IV K 1582/00, a następnie III K 57/06, a ponadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 14 czerwca 2000 roku Prokuratura Rejonowa Warszawa Praga Północ w Warszawie postawiła powodowi zarzut popełnienia przestępstwa polegającego na tym, iż w okresie 30 marca 2000 roku do dnia 13 kwietnia 2000 roku w W. działając w warunkach czynu ciągłego wspólnie i w porozumieniu z J. N. (1), Z. K. oraz A. P. będąc funkcjonariuszem policji z Komisariatu (...) w W. przyjął od Y. L. co najmniej 7 razy korzyść majątkową po

50 USD co dało łącznie kwotę 1505 zł w zamian za odstąpienie od czynności zatrzymania i umożliwienie wynoszenia z terenu Dworca Wschodniego „pirackich płyt” CD tj. o czyn z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W dniu 29 września 2000 roku akta sprawy karnej przeciwko powodowi wraz z aktem oskarżenia zostały przekazane do sądu. Orzeczeniem dyscyplinarnym Komendanta Stołecznego Policji z dnia 24 października 2000 roku, utrzymanym w mocy orzeczeniem Komendanta Głównego Policji z dnia 11 grudnia 2000 roku, powód został uznany za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego stanowiącego wierne odwzorowanie zarzutu stawianego mu w akcie oskarżenia i ukarany wydaleniem ze służby. W dniu 9 stycznia 2012 roku, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wydał wyrok, w którym uniewinnił powoda od przypisywanych mu w akcie oskarżenia czynów. S. B., podobnie jak J. N. (1), wskazywał na przewlekłość postępowania sądowego w sprawie karnej, brak możliwości podjęcia skutecznej próby oczyszczenia swojej osoby i powrotu do służby, stres związany

z utratą dobrze płatnej pracy oraz trudność w zapewnieniu należytego bytu swojej rodzinie (pozew k. 2-15 akt sprawy II C 1379/15).

W odpowiedzi na pozew z dnia 03 marca 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód nie wykazał spełnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, o której mowa

w art. 417 k.c. – bezprawności działania przy wykonywaniu władzy publicznej, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym działaniem lub zaniechaniem a zaistniałą szkodą. Zdaniem pozwanego, powód nie wykazał też przesłanek zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23

i 24 k.c. – istnienia działania lub zaniechania sprawcy krzywdy niemajątkowej, istnienia tej krzywdy, wynikającej z naruszenia przez sprawcę dobra osobistego oraz związku przyczynowego pomiędzy krzywdą niemajątkową a działaniem lub zaniechaniem sprawcy krzywdy niemajątkowej. Argumentując podobnie jak

w odpowiedzi na pozew J. N. (1), pozwany zakwestionował twierdzenie powoda o przewlekłości postępowania w sprawie III K 57/06 oraz o braku możliwości podjęcia starań o przywrócenie do służby przed zakończeniem tego postępowania. Podniósł ponadto zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozvem (odpowiedź na pozew k. 35-42 akt sprawy II C 1379/15).

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2016 roku do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z powództwa J. N. (1) została połączona sprawa z powództwa S. B. przeciwko Skarbowi Państwa Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, sygn. akt II C 1379/15 (postanowienie k. 65 akt sprawy II C 1379/15).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe (pisma procesowe: z dnia 16 czerwca 2016 roku k. 160-168, z dnia 08 sierpnia 2016 roku k. 182-191, z dnia 11 stycznia 2017 roku k. 264-267, z dnia 01 marca 2016 roku

k. 273-274, protokoły rozpraw: z dnia 10 sierpnia 2016 roku k. 194-197, z dnia 02 listopada 2016 roku k. 231-232v., z dnia 15 lutego 2017 roku k. 271-271v., z dnia 29 marca 2017 roku k. 282-283).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 roku do udziału w sprawie w charakterze stacio fisci Skarbu Państwa, obok Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, wezwano także Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie (protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku, k. 246-247). W dniu 15 lutego 2016 roku do udziału w sprawie w charakterze stacio fisci Skarbu Państwa wezwano ponadto Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa

– Praga w Warszawie (protokół rozprawy z dnia 15 lutego 2017 roku, k. 271-271v.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. N. (1) od 1990 roku, a S. B. od 1995 roku byli zatrudnieni w Policji. Miejszem ich pracy był Komisariat (...) (...), ostatnio Sekcja Wywiadowcza. (dowód: zeznania S. B., k. 196-196v, J. N. (1), k. 194v.-196.)

W dniu 14 czerwca 2000 roku Prokuratura Rejonowa Warszawa Praga Północ wszczęła śledztwo w sprawie zaistniałego w okresie od 29 marca 2000 roku do

13 kwietnia 2000 roku w W. przyjmowania przez funkcjonariuszy

z Komisariatu (...) w W. od Y. L. korzyści majątkowej

w postaci pieniędzy w kwocie około 1.505 zł. (dowód: akta sprawy III K 57/06, postanowienie o wszczęciu śledztwa z dnia 14 sierpnia 2000 roku, k. 85-85v.)

W dniu wszczęcia śledztwa postawiono J. N. (1) zarzut popełnienia przestępstwa polegającego na tym, iż w okresie od 30 marca 2000 roku do

13 kwietnia 2000 roku w W. działając w warunkach czynu ciągłego wspólnie i w porozumieniu z S. B., Z. K. oraz A. P. będąc funkcjonariuszem policji z Komisariatu (...) w W. przyjął od Y. L. co najmniej 7 razy korzyść majątkową po 50 USD co dało łącznie kwotę 1505 zł w zamian za odstąpienie od czynności za trzy mania i umożliwienie wynoszenia z terenu Dworca Wschodniego „pirackich płyt” CD tj.

o czyn z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (dowód: akta sprawy III K 57/06, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 14 sierpnia 2000 roku, k. 97)

Tego samego dnia postawiono S. B. zarzut popełnienia przestępstwa polegającego na tym, iż w okresie od 30 marca 2000 roku do

13 kwietnia 2000 roku w W. działając w warunkach czynu ciągłego wspólnie i w porozumieniu z J. N. (1), Z. K. oraz A. P. będąc funkcjonariuszem policji z Komisariatu (...) w W. przyjął od Y. L. co najmniej 7 razy korzyść majątkową po 50 USD co dało łącznie kwotę 1505 zł w zamian za odstąpienie od czynności za trzy mania i umożliwienie wynoszenia z terenu Dworca Wschodniego „pirackich płyt” CD tj.

o czyn z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (dowód: akta sprawy III K 57/06, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 14 sierpnia 2000 roku, k. 92-92v.)

W dniu 29 września 2000 roku akta sprawy 1 Ds 156/00/I wraz z aktem oskarżenia przeciwko S. B., J. N. (1), A. P. i Z. K. przekazano do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą III K 1582/00. (dowód: akta sprawy III K 57/06: zarządzenie z dnia 29 września 2000 roku, k. 211, pismo przewodnie, k. 212, akt oskarżenia, k. 212-217)

Równoległe z postępowaniem karnym toczyło się postępowanie dyscyplinarne przeciwko J. N. (1) i S. B..

Orzeczeniem z dnia 24 października 2000 roku Komendant Stołeczny Policji uznał J. N. (1), obwinionego o to, że:

1) w okresie od dnia 30 marca 2000 roku do dnia 13 kwietnia 2000 roku

w W., będąc funkcjonariuszem Policji, działając w warunkach przestępstwa ciągłego, wspólnie i w porozumieniu ze st. sierż. A. P., st. post. S. B. i st. post. Z. K., przyjął od Y. L. co najmniej 7 razy korzyść majątkową po 50 USD, co dało łącznie kwotę w wysokości 1.505 zł w zamian za odstąpienie od czynności zatrzymania i umożliwienie wynoszenia z terenu (...) „pirackich” płyt CD, tj. o czyn z art. 228

§ 1 w zw. z art. 12 k.k.;

2) w dniu 30 marca 2000 roku w W., mając obowiązek pełnienia służby w godzinach od 10.00 do 22.00, samowolnie o godzinie 20.00 oddalił się

z miejsca wykonywania obowiązków służbowych, czym naruszył przepis § 70 ust. 2 zarządzenia nr 29 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 czerwca 1997 roku w sprawie przebiegu służby, praw i obowiązków policjantów, zawieszania w czynnościach służbowych oraz zaliczania okresów służby i pracy do wysługi lat uwzględnianej przy ustalaniu wzrostu uposażenia zasadniczego w zb. z § 2 ust. 1 zarządzenia nr 10/91 Komendanta Głównego Policji z dnia 27 września 1991 roku

(z późn. zm.) w sprawie rozkładu czasu służby policjantów w zb. z § 61 zarządzenia 23/93 Komendanta Głównego Policji z dnia 24 maja 1993 roku w sprawie organizacji i pełnienia służby patrolowej - winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę dyscyplinarną wydalenia ze służby. (dowód: akta postępowania dyscyplinarnego, orzeczenie z dnia 24 października 2000 roku, k. 308-309)

Orzeczeniem z dnia 24 października 2000 roku Komendant Stołeczny Policji uznał S. B., obwinionego o to, że:

1) w okresie od dnia 30 marca 2000 roku do dnia 13 kwietnia 2000 roku

w W., będąc funkcjonariuszem Policji, działając w warunkach przestępstwa ciągłego, wspólnie i w porozumieniu ze st. sierż. J. N. (1), st. sierż. A. P. i st. post. Z. K., przyjął od Y. L. co najmniej 7 razy korzyść majątkową po 50 USD, co dało

łącznie kwotę w wysokości 1.505 zł w zamian za odstąpienie od czynności zatrzymania i umożliwienie wynoszenia z terenu Dworca Wschodniego „pirackich” płyt CD, tj. o czyn z art. 228 § 1 w zw. z art. 12 k.k.;

2) w dniu 30 marca 2000 roku w W., mając obowiązek pełnienia służby w godzinach od 10.00 do 22.00, samowolnie o godzinie 20.00 oddalił się z miejsca wykonywania obowiązków służbowych, przy czym w notatniku służbowym niezgodnie ze stanem faktycznym odnotował, iż do godziny 20.30 patrolował perony na (...), a w godzinach 20.30 – 22.00 wykonywał czynności na dworcu W. (...) i (...), czym naruszył przepis § 70 ust. 2 zarządzenia nr 29 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 czerwca 1997 roku w sprawie przebiegu służby, praw i obowiązków policjantów, zawieszania w czynnościach służbowych oraz zaliczania okresów służby i pracy do wysługi lat uwzględnianej przy ustalaniu wzrostu uposażenia zasadniczego w zb. z § 2 ust. 1 zarządzenia nr 10/91 Komendanta Głównego Policji z dnia 27 września 1991 roku (z późn. zm.) w sprawie rozkładu czasu służby policjantów w zb. z § 61 zarządzenia 23/93 Komendanta Głównego Policji z dnia 24 maja 1993 roku w sprawie organizacji i pełnienia służby patrolowej - winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę dyscyplinarną wydalenia ze służby. (dowód: akta postępowania dyscyplinarnego, orzeczenie z dnia 24 października 2000 roku, k. 323-324)

W dniu 11 grudnia 2000 roku Komendant Główny Policji utrzymał w mocy obydwie powyższe orzeczenia. (dowód: akta postępowania dyscyplinarnego, orzeczenie nr 98 z dnia 11 grudnia 2000 roku, k. 313-213, orzeczenie nr 100 z dnia 11 grudnia 2000 roku, k. 329-330)

W dniu 12 grudnia 2000 roku dziewięciu sędziów III Wydziału Karnego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi wniosło o wyłączenie ich od orzekania w sprawie III K 1582/00. Od tej daty do dnia 22 stycznia 2001 roku nie podjęto w sprawie czynności. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06: oświadczenie sędziów z 12 grudnia 2000 roku, k. 219)

W dniu 13 grudnia 2000 roku sprawa przeciwko S. B., J. N. (1), A. P. i Z. K. została przekazana do IV Wydziału Karnego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi w Warszawie i zarejestrowana pod sygnaturą IV K 1592/00. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie z dnia 13 grudnia 2000 roku, k. 218)

Rozkazami personalnymi z dnia 5 stycznia 2001 roku Komendant Główny Policji zwolnił J. N. (1) i S. B. ze służby w Policji. (bezsporne)

W dniu 19 stycznia 2001 roku Prokuratura Rejonowa Warszawa Praga Północ wniosła do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie o wypożyczenie akt sprawy III K 1582/00 (IV K 1592/00), na co w dniu 22 stycznia 2001 roku wyrażono zgodę. Od tej daty Sąd pozostawał beczynny. Nie zwracano się o zwrot akt. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, wniosek z dnia 19 stycznia 2001 roku, k. 220)

Dopiero w dniu 28 lutego 2005 roku w sprawie IV K 1592/00 wyznaczono termin rozprawy na dzień 8 kwietnia 2005 roku. Zarządzono wezwanie pokrzywdzonego Y. L., celem przesłuchania go w charakterze świadka, na ostatni znany adres: ul. (...), W.. Jednocześnie zwrócono się do Komendy Rejonowej Policji w W. o ustalenie w drodze wywiadu aktualnego miejsca pobytu Y. L. oraz do Centralnego Zarządu Służby Więziennej Biura Informacji i Statystyki o udzielenie informacji, czy i w jakim Zakładzie Karnym/Areszcie Śledczym przebywa Y. L.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie z dnia 28 lutego 2005 roku, k. 222-222v.)

Pismem z dnia 20 marca 2005 roku Komenda Rejonowa Policji w W. poinformowała, że Y. L. nie zamieszkuje i nie przebywa w W. przy ul. (...) oraz że nie zdołano ustalić miejsca jego aktualnego pobytu (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, pismo z dnia 20 marca 2005 roku, k. 226)

Zarządzeniem z dnia 06 kwietnia 2005 roku zarządzono zdjęcie z wokandy

w dniu 08 kwietnia 2005 roku sprawy IV K 1592/00. Kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 16 maja 2005 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie z dnia 06 kwietnia 2005 roku, k. 234)

Pismem z dnia 11 kwietnia 2005 roku Centralny Zarząd Służby Więziennej Biuro Informacji i Statystyki poinformował, że Y. L. nie przebywa w zakładzie karnym ani areszcie śledczym. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, pismo z dnia 11 kwietnia 2005 roku, k. 228-228v.)

Na rozprawie w dniu 16 maja 2005 roku nie stawił się pokrzywdzony Y. L. – wezwanie wysłane na ostatni znany adres pokrzywdzonego, to jest w W. przy ul. (...), wróciło z adnotacją „mieszkanie zamknięte”.

Z uwagi na niestawiennictwo pokrzywdzonego, odroczone rozprawę do dnia 7 lipca 2005 roku. Celem ustalenia miejsca pobytu pokrzywdzonego Sąd postanowił zwrócić się o udzielenie stosownych informacji do: Centralnego Zarządu Służby Więziennej Biura Informacji i Statystyki, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Komisarjatu R. U. i Straży Granicznej. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 16 maja 2005 roku, k. 247-248v.)

Na rozprawie w dniu 7 lipca 2005 roku nie stawił się oskarżony J. N. (1), który poinformował telefonicznie, że w drodze do W. zepsuł mu się samochód oraz pokrzywdzony Y. L., którego adresu nie udało się ustalić. Obrońca oskarżonych wniosł o odroczenie rozprawy oraz o zwrócenie się do Policji o ustalenie w drodze wywiadu aktualnego miejsca pobytu pokrzywdzonego. Wobec niestawiennictwa oskarżonego J. N. (1) oraz wniosku obrońcy, rozprawę odroczone do dnia 18 sierpnia 2005 roku. Sąd postanowił ponownie zwrócić się do Komendy Rejonowej Policji w W. o ustalenie w drodze wywiadu miejsca pobytu Y. L.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 7 lipca 2005 roku, k. 267-268v.)

Na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2005 roku nie stawił się pokrzywdzony Y. L., którego miejsca pobytu nadal nie udało się ustalić. Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 05 maja 2006 roku i wezwać pokrzywdzonego w trybie doręczeń zagranicznych na adres w K., wskazany przez niego w trakcie przesłuchania w dniu 14 kwietnia 2000 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 18 sierpnia 2005 roku, k. 279-280v.)

W dniu 16 grudnia 2005 roku doręczono pokrzywdzonemu Y. L. wezwanie na rozprawę wyznaczoną na dzień 05 maja 2006 roku wraz z jego tłumaczeniem na język ukraiński. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, dowód doręczenia wezwania i jego tłumaczenia, k. 292-295v.)

Zarządzeniem z dnia 2 stycznia 2006 roku zarejestrowano sprawę pod sygnaturą III K 57/06 w III Wydziale Karnym nowo powstałego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie z dnia 01 stycznia 2006 roku, k. 290)

Na rozprawie w dniu 05 maja 2006 roku nie stawił się pokrzywdzony Y. L., prawidłowo wezwany, oraz Prokurator, prawidłowo zawiadomiony.

Z uwagi na niestawiennictwo pokrzywdzonego i Prokuratora rozprawę odroczone do dnia 22 listopada 2006 roku. Sąd postanowił wezwać pokrzywdzonego na rozprawę w dniu 22 listopada 2006 roku w drodze doręczeń zagranicznych. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 05 maja 2006 roku, k. 299-300v.)

Rozprawę wyznaczoną na dzień 22 listopada 2006 roku odroczone do dnia 16 lipca 2007 roku z uwagi na brak doręczenia wezwania dla pokrzywdzonego. Sąd postanowił wezwać pokrzywdzonego na rozprawę w dniu 16 lipca 2007 roku w drodze doręczeń zagranicznych. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2006 roku, k. 318)

W dniu 01 grudnia 2006 roku doręczono pokrzywdzonemu Y. L. wezwanie na rozprawę wyznaczoną na dzień 16 lipca 2007 roku wraz z jego tłumaczeniami na języki ukraiński i rosyjski. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, dowód doręczenia wezwania i jego tłumaczenia, k. 340-344v.)

Na rozprawie w dniu 16 lipca 2007 roku stawili się oskarżeni, obrońca oskarżonych i Prokurator. Nie stawili się pokrzywdzony Y. L., prawidłowo wezwany. Otworzono przewód sądowy. Prokurator odczytał akt oskarżenia. Oskarżeni odmówili składania wyjaśnień, w związku z czym Przewodniczący odczytał w trybie art. 389 § 1 k.p.k. ich wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 6 września 2007 roku. Na termin wezwano świadków z pkt 2-9 aktu oskarżenia: M. J., Z. W., M. P., R. N., J. S., A. L., P. H. i J. N. (2). (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 16 lipca 2007 roku, k. 345-348)

Na rozprawie w dniu 6 września 2007 roku przesłuchano świadków A. L. i M. P.. Nie stawili się świadkowie: M. J., Z. W., R. N., J. S., P. H.

– wezwania wróciły z adnotacją „nie pracują” i świadek J. N. (2)

– wezwanie wróciło z adnotacją „zwrot – nie podjęto w terminie”. Sąd postanowił: odroczyć rozprawę do dnia 23 października 2007 roku oraz do dnia 10 czerwca 2008 roku; na termin w dniu 23 października 2007 roku wezwać świadka J. N. (2) oraz świadków z pkt 10-12 aktu oskarżenia: D. N., A. C. i R. P.; na termin w dniu 10 czerwca 2008 roku wezwać pokrzywdzonego Y. L. w drodze doręczeń zagranicznych; zwrócić się do Wydziału Kadr (...) o nadesłanie informacji o aktualnych miejscach pracy świadków: M. J., Z. W., R. N., J. S. i P. H.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 6 września 2007 roku, k. 359-361)

Na rozprawie w dniu 23 października 2007 roku przesłuchano świadka J. N. (2). Nie stawili się świadkowie A. C. – wezwanie wróciło

z adnotacją „nie pracuje” oraz R. P. – brak wiadomości o doręczeniu wezwania. Wobec konieczności kontynuowania postępowania dowodowego Sąd postanowił: rozprawę odroczyć do dnia 12 grudnia 2007 roku; na termin wezwać świadków: M. J., Z. W., R. N., P. H., R. P., A. C. i D. N.; zwrócić się do Wydziału Kadr (...) o nadesłanie informacji o aktualnym miejscu pracy świadka J. S.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 23 października 2007 roku, k. 370-372)

Na rozprawie w dniu 12 grudnia 2007 roku przesłuchano świadków: M. J., Z. W., R. P. i A. C.. Nie stawili się świadkowie R. N. i P. H. – brak wiadomości o doręczeniu wezwań oraz świadek D. N. – wezwanie wróciło z adnotacją „proszę podać nazwę firmy”. Wobec konieczności kontynuowania postępowania dowodowego Sąd postanowił: rozprawę odroczyć do dnia 8 lutego 2008 roku; na termin wezwać świadków: R. N., J. S., P. H. i A. Ł.; zwrócić się do bazy danych PESEL o nadesłanie informacji o aktualnym miejscu zamieszkania świadka D. N.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 12 grudnia 2007 roku, k. 381-384)

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2008 roku przesłuchano świadka A. Ł.. Nie stawili się świadkowie: R. N., J. S.

– wezwania wróciły z adnotacją „zwrot – nie podjęto w terminie”, P. H. – brak wiadomości o doręczeniu wezwania, D. N. – informacja z bazy PESEL o wymeldowaniu z miejsca stałego pobytu. Wobec konieczności kontynuowania postępowania dowodowego Sąd postanowił: rozprawę odroczyć do dnia 19 marca 2008 roku; na termin wezwać świadków R. N., J. S. – za pośrednictwem poczty i właściwej jednostki Policji oraz P. H. – za pośrednictwem przełożonego; zwrócić się do Wydziału Kadr (...)

o nadesłanie informacji, czy D. N. jest w dalszym ciągu zatrudniony

w Policji, ewentualnie wskazanie jego miejsca zamieszkania. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 8 lutego 2008 roku, k. 420-421)

Rozprawa wyznaczona na dzień 19 marca 2008 roku została odroczone do dnia 20 maja 2008 roku z uwagi na niestawiennictwo Prokuratora. Sąd postanowił zwrócić się do Centralnego Biura Adresowego o nadesłanie aktualnych adresów zamieszkania świadków D. N. i R. N., którzy po raz kolejny nie stawili się na rozprawę (wezwania zwrócone z

adnotacjami „wyprowadził się” i „nie pracuje w resorcie”). (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 19 marca 2008 roku, k. 444-445)

Na rozprawie w dniu 20 maja 2008 roku przesłuchano świadków J. S. i P. H.. Nie stawili się świadkowie: D. N. i R. N. – brak informacji z Centralnego Biura Adresowego o aktualnym miejscu zamieszkania. Na podstawie art. 401 § 1 k.p.c. zarządzono przerwę w rozprawie do dnia 10 czerwca 2008 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 20 maja 2008 roku, k. 450-452)

Rozprawa wyznaczona na dzień 10 czerwca 2008 roku została odroczone do dnia 15 września 2008 roku z uwagi na niestawiennictwo pokrzywdzonego Y. L. i brak dowodu doręczenia wezwania oraz konieczność ustalenia, czy świadkowi zostało doręczone wezwanie, a nadto z uwagi na konieczność przesłuchania świadka D. N.. Sąd postanowił wezwać na termin świadka D. N. na adres wskazany przez Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA, Wydział Ochrony Informacji Niejawnych (wcześniej: Centralne Biuro Adresowe). (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2008 roku, k. 460-461)

W dniu 22 sierpnia 2008 roku wpłynął dowód doręczenia wezwania pokrzywdzonemu Y. L.. Wynikało z niego, że wezwanie na rozprawę wyznaczoną na dzień 10 czerwca 2008 roku doręczono Y. L. w dniu 23 maja 2008 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, dowód doręczenia, k. 466-468, tłumaczenie, k.482-484)

Na rozprawie w dniu 15 września 2008 roku nie stawili się świadkowie D. N. – brak informacji o doręczeniu wezwania i R. N. – brak informacji o aktualnym miejscu zamieszkania. Prokurator wniósł o odroczenie rozprawy. obrońca przyłączył się do wniosku. Wobec konieczności kontynuowania postępowania dowodowego Sąd postanowił: rozprawę odroczyć do dnia 7 listopada 2008 roku; na termin wezwać świadka D. N. na adres wskazany przez Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA, za pośrednictwem poczty i właściwej jednostki Policji; zwrócić się do Policji i centrali ZUS o udzielenie informacji dotyczących miejsca pobytu świadka R. N.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 15 września 2008 roku, k. 470-471)

Pismem z dnia 31 października 2008 roku Komenda Powiatowa Policji w W. poinformowała, że aktualne miejsce zamieszkania R. N. to: ul. (...), (...)-(...) W.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, pismo z dnia 31 października 2008 roku, k. 488)

Na rozprawie w dniu 7 listopada 2008 roku przesłuchano świadka D. N.. Wobec konieczności kontynuowania postępowania dowodowego Sąd postanowił: rozprawę odroczyć do dnia 29 grudnia 2008 roku; na termin wezwać świadka R. N. na adres wskazany przez Komendę Powiatową Policji w W., za pośrednictwem poczty i właściwej jednostki Policji; ponownie zwrócić się do centrali ZUS o udzielenie informacji dotyczących miejsca pobytu świadka R. N.; zobowiązać obrońcę oskarżonych do zajęcia stanowiska w sprawie Y. L.. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 7 listopada 2008 roku, k. 491-493)

Na rozprawie w dniu 29 grudnia 2008 roku nie stawiał się oskarżony J. N. (1) – brak wiadomości o doręczeniu wezwania. obrońca oskarżonych wniósł o wezwanie i bezpośrednie przesłuchanie Y. L., wskazując, że świadek przebywa w miejscu zamieszkania i odbiera wezwania. Wobec niestawiennictwa oskarżonego i braku dowodu doręczenia wezwania Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 12 lutego 2009 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 29 grudnia 2008 roku, k. 507-508)

Zarządzeniem z dnia 2 lutego 2009 roku wyznaczono rozprawę na dzień 20 listopada 2009 roku. Na termin wezwano pokrzywdzonego Y. L. celem przesłuchania w charakterze świadka. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie z dnia 02 lutego 2009 roku, k. 510-510v.)

Na rozprawie w dniu 12 lutego 2009 roku nie stawił się świadek R. N., poinformowany o terminie. Prokurator wniósł o odroczenie rozprawy

i ponowne wezwanie świadka. obrońca przyłączył się do powyższego wniosku. Wobec konieczności kontynuowania postępowania dowodowego Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 15 kwietnia 2009 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2009 roku, k. 531-532)

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2009 roku przesłuchano świadka R. N.. Wobec konieczności kontynuowania postępowania dowodowego Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 20 listopada 2009 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 15 kwietnia 2009 roku, k. 552-553)

Z uwagi na chorobę sędziego referenta zarządzeniem z dnia 20 listopada 2009 roku zdjęto z wokandy sprawę III 57/06. Kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 14 stycznia 2010 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie

z dnia 20 listopada 2009 roku, k. 571)

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2010 roku Przewodnicząca poinformowała, że wezwanie dla pokrzywdzonego Y. L. nie zostało doręczone, gdyż nie przebywa on w miejscu zamieszkania. obrońca oskarżonych S. B.

i A. P. wniósł o zwrócenie się do władz U. w celu ustalenia miejsca pobytu Y. L. i wezwanie pokrzywdzonego na termin. obrońca oskarżonych J. N. (1) i Z. K. przyłączył się do powyższego wniosku. Wobec wniosku obrońców oskarżonych Sąd postanowił: rozprawę odroczyć bez terminu; zwrócić się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (...) dla dzielnicy (...) w K.

o nadesłanie informacji dotyczących ustalenia aktualnego miejsca zamieszkania Y. L. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 14 stycznia 2010 roku, k. 630-631)

Y. L. został przesłuchany przez Sąd Rejonowy dla dzielnicy (...) w K. w dniu 21 stycznia 2011 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół posiedzenia z dnia 21 stycznia 2011 roku, k. 672-673, tłumaczenie, k.676-677)

Zarządzeniem z dnia 10 sierpnia 2011 roku wyznaczono termin rozprawy na dzień 14 października 2011 roku (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie z dnia 10 sierpnia 2011 roku, k. 683-683v.)

W dniu 14 października 2011 roku Sąd postanowił na podstawie art. 404 § 2 k.p.k. rozprawę odroczoną prowadzić od początku. Otworzono przewód sądowy. Prokurator odczytał akt oskarżenia. Oskarżeni odmówili składania wyjaśnień, w związku z czym Przewodniczący odczytał w trybie art. 389 § 1 k.p.k. ich wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. obrońca i oskarżeni wyrazili zgodę na odczytanie zeznań świadków wskazanych w akcie oskarżonych. Prokurator wniósł o bezpośrednie przesłuchanie świadków. Sąd postanowił na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. odczytać zeznania Y. L. złożone w toku postępowania przygotowawczego, wskazując, że świadek przebywa za granicą. Wobec wniosku Prokuratora i konieczności kontynuowania postępowania dowodowego, Sąd postanowił odroczyć rozprawę do dnia 3 stycznia 2012 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 14 października 2011 roku, k. 703-707)

Pismem z dnia 29 listopada 2011 roku Prokurator poinformował, iż wyraża zgodę na odczytanie zeznań wszystkich dotychczas przesłuchanych przed Sądem świadków. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, pismo z dnia 29 listopada 2011 roku, k. 716)

Na rozprawie w dniu 3 stycznia 2012 roku przesłuchano świadków J. N. (2) i J. S.. Przewodnicząca odczytała zeznania świadków: M. J., Z. W., M. P., R. N., A. K., P. H., D. N., A. C., R. P. i A. Ł.. Zamknięto przewód sądowy i udzielono głosu stronom. Ogłoszenie wyroku odroczone do dnia 9 stycznia 2012 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, protokół rozprawy z dnia 3 stycznia 2012 roku, k. 732-737)

Wyrokiem z 9 stycznia 2012 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi

- Południe w Warszawie uniewinnił oskarżonych S. B., J. N. (1), A. P. i Z. K. od popełnienia zarzuconego im czynu. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 29 lutego 2012 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06: wyrok z dnia 9 stycznia 2012 roku, k. 741, zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 752)

W dniu 1 marca 2012 roku Prokuratura Rejonowa Warszawa Praga Południe w Warszawie złożyła apelację od wyroku z dnia 9 stycznia 2012 roku. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06: apelacja, k. 754-758, pismo przewodnie, k. 753)

Zarządzeniem z dnia 6 marca 2012 roku Przewodniczący Wydziału odmówił przyjęcia apelacji Prokuratury, wskazując, że została ona złożona po terminie. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06, zarządzenie z dnia 6 marca 2012 roku, k. 789)

W dniu 16 marca 2012 roku wpłynęło zażalenie Prokuratury na powyższe zarządzenie. Orzeczeniem z dnia 15 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie pozostawił powyższe zażalenie bez rozpoznania. (dowód: akta sprawy karnej III K 57/06: zażalenie, k. 809-811, pismo przewodnie, k. 808, akta sprawy karnej III K 57/06, postanowienie z dnia 15 kwietnia 2013 roku, k. 840-840v.)

W dniu 28 marca 2012 roku J. N. (1) zwrócił się do Komendanta Głównego Policji o stwierdzenie nieważności rozkazu personalnego o zwolnieniu go ze służby w Policji i przywrócenie do służby zgodnie z art. 42 ustawy o Policji.

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2012 roku Komendant Główny Policji odmówił stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozkazu, wskazując, że nie zachodzi żadna z przesłanek wskazanych w art. 156 § 1 k.p.a.

Minister Spraw Wewnętrznych decyzją z dnia 12 października 2012 roku utrzymał w mocy decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia 1 sierpnia 2012 roku.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę J. N. (1) na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 października 2012 roku.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 19 grudnia 2014 roku oddalił skargę kasacyjną J. N. (1) od powyższego wyroku. (dowód: akta sprawy I OSK 1603/13, wyrok NSA z dnia 19 grudnia 2014 roku wraz z uzasadnieniem, k. 98-105)

Także S. B., po wydaniu wyroku w sprawie III K 57/06, zwrócił się do Komendanta Głównego Policji o stwierdzenie nieważności rozkazu personalnego o zwolnieniu go ze służby w Policji. Komendant Główny Policji odmówił stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozkazu, a Minister Spraw Wewnętrznych utrzymał w mocy jego decyzję. Wyrokiem z dnia 27 lutego 2013 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę S. B. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych, a wyrokiem z dnia 17 października 2014 roku Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną S. B. od powyższego wyroku. (bezsporne)

Przedłużające się postępowanie w sprawie III K 57/06 było dla S. B. i J. N. (1) źródłem ogromnego stresu, związanego z niepewnością co do rozstrzygnięcia, pewnym zawieszeniem życiowym, a także upokorzeniem, będącego skutkiem przewlekłego pozostawania w stanie oskarżenia. (dowód: przesłuchanie S. B., k. 196-196v., przesłuchanie J. N. (1), k. 194v.-196)

W dniu 7 stycznia 2013 roku J. N. (1) wezwał Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie do próby ugodowej, żądając zapłaty na jego rzecz kwoty 1.683.000 zł, w tym kwoty 119.000 zł tytułem odszkodowania na utracone zarobki, kwoty 864.000 zł tytułem odszkodowania za utracone uprawnienie do emerytury i kwoty 700.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy. W uzasadnieniu wskazał, że poniósł znaczną szkodę na skutek wieloletniego trwania postępowania sądowego przeciwko niemu. (dowód: akta sprawy II Co 28/13, zawiązanie, k. 1-5)

W dniu 7 stycznia 2013 roku S. B. wezwał Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie do próby ugodowej, żądając zapłaty na jego rzecz kwoty 1.670.000 zł, w tym kwoty 350.000 zł tytułem odszkodowania na utracone zarobki, kwoty 820.000 zł tytułem odszkodowania za utracone uprawnienie do emerytury i kwoty 500.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy. W uzasadnieniu wskazał, że poniósł znaczną szkodę na skutek wieloletniego trwania postępowania sądowego przeciwko niemu. (dowód: akta sprawy II Co 51/13, zawiązanie, k. 1-4)

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się na dołączonych do akt dokumentach, które nie wzbudziły wątpliwości o swej prawdziwości i pozwoliły na skonstruowanie przejrzystego i logicznego przebiegu zdarzeń. Powyższy stan faktyczny był w istocie w zasadzie bezsporny między stronami. Sporny był jedynie uzasadniony lub nie charakter czynności podejmowanych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy - Pragi w Warszawie i Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe

w Warszawie w sprawie III K 57/06, skutkujących długotrwałością postępowania, o czym niżej.

Powodowie nie przedstawili Sądowi żadnych innych dowodów, poza swymi zeznaniami, na okoliczność swej krzywdy. W istocie nie wykazali swej krzywdy

w pełnym i deklarowanym zakresie, ponieważ ich zeznania nie są tu dowodem jednoznacznym i obiektywnym, wystarczającym dla stwierdzenia wszystkich wskazanych w zeznaniach okoliczności jako fakty. Nie wykazali, jaka była reakcja otoczenia i rodziny na przedłużający się proces, dowodem innym, niż ich własne zeznania (a jest to dowód ostateczny, uzupełniający, z natury rzeczy nacechowany subiektywizmem). Kwestia utraty służby przez powodów dla oceny ich krzywdy nie miała tu zaś znaczenia podstawowego, co zostanie wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia. Zeznania powodów są jednak wiarygodne z uwagi na logiczność

i racjonalność w zakresie, w którym powodowie zrelacjonowali dyskomfort związany z przewlekłą obawą i stresem, upokorzeniem związanym

z pozostawianiem długotrwale w sytuacji niewyjaśnionego oskarżenia i zawieszenia życiowego. Analogiczne emocje - stres i przygnębienie, wywołałaby taka sytuacja obiektywnie u każdego człowieka.

Brak dowodu na twierdzenie, że w okresie ponad 4 lat przewlekłości postępowania w sprawie III K 57/06, doszło do zmiany adresów wszystkich świadków, którzy mieli zeznawać w tej sprawie, co skutkowało koniecznością ich poszukiwania i dalszym przedłużaniem się procesu. Przykładowo, świadek P. H. był chory, co jest okolicznością losową (k. 385 akt sprawy III K 57/06), świadek J. S. został zwolniony ze służby w dniu 31 lipca 2004 roku, zaś świadek D. N. wymeldował się dopiero w dniu 15 lutego 2007 roku (k. 443 akt sprawy III K 57/06). Nie sposób uznać za wykazane z wystarczającym prawdopodobieństwem, że gdyby doszło do ich przesłuchania w przypadku trwającego bez opóźnień procesu, zostaliby wezwani na termin celem przesłuchania jeszcze przed zmianą adresu, pod którym doręczenie było możliwe.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenia powodów są zasadne w części i w takim zakresie zostały uwzględnione.

1. Statio fisci

Odnosząc się na wstępie do statio fisci i reprezentacji Skarbu Państwa należy zaznaczyć, że postępowanie karne przeciwko J. N. (1) i S. B. toczyło się w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Pragi w Warszawie od dnia 29 września 2000 roku (wpływ aktu oskarżenia) do dnia 31 grudnia 2005 roku, to jest do jego zniesienia, a od dnia 1 stycznia 2006 roku, to jest od jego powołania, do chwili zakończenia postępowania przed Sądem I instancji - w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie. Reprezentację Skarbu Państwa piastują za te okresy prezesi tych dwóch jednostek, z których działalnością wiąże się dochodzone przez powodów roszczenie w rozumieniu art.67§2 k.p.c. Jednak z uwagi na nieistnienie wskutek zniesienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi w Warszawie bez określenia następców prawnych (zniesiony z dniem 31 grudnia 2005 roku na podstawie § 1 i 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości w sprawie zniesienia Sądów Rejonowych dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie i dla Warszawy - Pragi w Warszawie oraz utworzenia Sądów Rejonowych w: Siemianowicach Śląskich, dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie, dla Warszawy - Woli w Warszawie i dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie oraz zmiany rozporządzenia w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości z dnia 20 września 2005 roku - Dz.U. Nr 197, poz. 1639), reprezentantami Skarbu Państwa - w miejsce prezesa zniesionego Sądu - pozostają odpowiedzialni za nadzór nad jego działaniami odpowiednio:

a. za okres od dnia 12 grudnia 2000 roku do dnia 31 grudnia 2004 roku - Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie,

b. za okres od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku – Prezes Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie (Sąd Okręgowy Warszawa – Praga

w Warszawie powstał w dniu 1 stycznia 2005 roku na podstawie § 2 lit. 2b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2004 roku w sprawie utworzenia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie oraz zmiany rozporządzenia w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości - Dz.U. Nr 281,

poz. 2798), od chwili swego powstania i objęcia nadzorem działalnością Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi.

2. Przedawnienie

Zaznaczyć należy, że chybiony jest zarzut przedawnienia. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej - wytoczone przez niereprezentowanych profesjonalnie powodów w 2013 roku postępowania pojednawcze, mimo niezbyt precyzyjnych sformułowań, obejmowały swym zakresem żądanie zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną przewlekłością przedmiotowego postępowania karnego.

3. Zasadność roszczeń

Podstawą prawną roszczeń powodów były art. 6 ust. 1 i art. 41 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, art. 77 Konstytucji RP oraz art. 417, 445 i 448 k.c. Na podstawie powyższych przepisów, Sąd stwierdził naruszenie przez pozwanego prawa powodów do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

Przesłanki art. 417 k.c., warunkujące odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa, to: szkoda, niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej przez Skarb Państwa, jednostkę samorządu terytorialnego lub inną osobę prawną, wykonującą tę władzę z mocy prawa oraz związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy powyższym działaniem lub zaniechaniem - a szkodą. Art. 445 i 448 k.c. wskazują na dopuszczalność zaspokojenia szkody w postaci krzywdy na drodze zadośćuczynienia.

W okolicznościach niniejszej sprawy przesłanka niezgodnego z prawem zachowania została spełniona. Ocena terminowości i efektywności czynności, podejmowanych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy - Pragi w Warszawie, a następnie Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, prowadzi do przyjęcia, że w sprawie III K 57/06 doszło do przewlekłości postępowania. Niewątpliwie jedną z przyczyn przedłużania się postępowania w sprawie III K 57/06 była konieczność ustalenia przez Sąd Rejonowy aktualnych miejsc pobytu świadków wnioskowanych w akcie oskarżenia. Z przedstawionego stanu sprawy wynika jednak, że do przedłużenia postępowania przyczyniły się także zaniechania Sądu.

W ocenie Sądu nie ma podstaw by postawić zarzut bezprawnego działania reprezentujących Skarb Państwa jednostek w części jego czynności. W szczególności zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły czynności w zakresie w pełni wykorzystanych na potrzeby postępowania (także dowodowego) i wyznaczonych w stosunkowo nieodległych datach terminy rozpraw w dniach 14 lipca 2007 r., 16 września 2007 r., 23 października 2007r., 12 grudnia 2007r., 8 lutego 2008 r., 19 marca 2008r., 20 maja 2008r., 10 czerwca 2008r., 15 września 2008r., 7 listopada 2008, 29 grudnia 2008, 12 lutego 2009, 12 lutego 2009r., 15 kwietnia 2009, 14 stycznia 2010r., 14 października 2011r., 3 stycznia 2012, 9 listopada 2012 r.

(wyrok). Uwzględniono ilość świadków koniecznych do przesłuchania, realne trudności w odebraniu bezpośrednich zeznań świadka L. i pozostałych świadków i w ustaleniu miejsca ich pobytu.

W tym zakresie Sąd uznał, że wyłączenie sędziów należy do praw sędziego przewidziane jest w art. 32 k.p.k. - czynności sądu w tej materii były terminowe, dopuszczalne i zgodne z prawem aż do 13 grudnia 2000 roku - kiedy sprawie po wyłączeniu sędziów możliwe było nadanie biegu. Z akt sprawy nie wynikają inne daty lub czynności z tym postępowaniem wypadkowym powiązane.

Stwierdzono też, iż do swobodnego uznania Sądu orzekającego w postępowaniu karnym i jego wyłącznej kompetencji należała decyzja o bezpośrednim przesłuchaniu świadka L. dodatkowo na etapie postępowania przed Sądem - nigdy nie jest to decyzja nieuzasadniona, co więcej wnosili o takie przesłuchanie obrońcy powodów. Wprawdzie widoczne jest w sprawie pewne wahanie i zmienność stanowiska Sądu co do tego, czy przesłuchać świadka Ł. w Polsce, czy na drodze pomocy prawnej przez Sąd na U. - wahanie to wykazywali i wywoływali jednak również obrońcy powodów i Prokurator. Nie sposób pozbawić niezawisłego Sądu prawa do zmiany zdania w tym zakresie i w tym też zakresie Sąd niniejszy nie dopatrywał się znamion przewlekłości i bezprawności. Zresztą równoległe sądy przeprowadzały inne dowody, jednocześnie poszukując świadka L. co nie powodowało samo z siebie przewlekłości postępowania.

Bezprawność zachowania Skarbu Państwa w ramach beczynności i wadliwości działania reprezentujących go Sądów skutkujących przewlekłością postępowania odnotowano natomiast w poniższym zakresie:

Po pierwsze - niewątpliwa beczynność zaistniała począwszy od dwóch dat: od 12 grudnia 2000 r. (oświadczenie o wyłączeniu się sędziów) i 13 grudnia 2000 r. (zarejestrowania w IV Wydziale Karnym Sadu Rejonowego dla Warszawy Pragi) aż do 28 lutego 2005 roku (zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy k.218 i 219 akt karnych) - a więc 4 lata 2 miesiące i 18 dni. Akta sprawy nie potwierdzają faktu podejmowania czynności w sprawie - a były w istocie jedynym takim źródłem dowodu z dokumentów - o dołączenie innych akt nie wnoszono. Strona pozwana, na której spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c., nie wykazała bowiem jakie konkretnie w tym okresie konieczne czynności były podejmowane w sprawie - w szczególności nie wnioskowano o przedstawienie toku czynności wyłączenia, nie wykazano, by podejmowane były przez Sąd czynności zmierzające do odzyskania akt wypożyczonych Prokuraturze (można było wysłać akta w odpisie). W konsekwencji przyjąć należało, że w tym czasie Sąd Rejonowy dla Warszawy pozostawał więc całkowicie beczynny. Tej beczynności pozwany nie uzasadnił i nie usprawiedliwił w rzeczowy sposób. Beczynność stała więc w sprzeczności z zasadami prawa do sprawnego procesu. Do 31 grudnia 2004 roku sprawa znajdowała się w kognicji Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi, który nadzorowany był w trybie administracyjnym przez Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie. Od dnia 1 stycznia 2005 roku nadzór ten sprawował już Prezes Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie - aż do dnia 28 lutego 2005 roku (i później do 31 grudnia 2005 roku co już było relewantne w sprawie).

Po drugie - przy przyjęciu, że początek faktycznych aktywnych czynności procesowych po omówionej wyżej beczynności rozpoczął się w istocie 28 lutego 2005 r., a zakończyły się one wyrokiem, który zapadł 9 lutego 2012 r. - czas ich trwania wyniósł łącznie 6 lat, 11 miesięcy i 7 dni.

W toku postępowania prowadzonego w tym czasie przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie stwierdzono nie do końca celowe, bo nieuzasadnione odroczenia, skutkujące zbędnym przedłużeniem postępowania o 6 miesięcy 115 dni oraz 7 miesięcy i 22 dni - to jest w okresach od 5 maja 2006 r. do 20 listopada 2006 r. i od 22 listopada 2006r. do 14 lipca 2007 r., kiedy nastąpiło dalsze wzywianie pokrzywdzonego na terminy przed rozpoczęciem przewodu sądowego mimo, że już uprzednio skutecznie zawiadomiony nie stawiał się na termin. Dokumenty urzędowe zgromadzone w aktach sprawy nie dają wyjaśnienia celowości takich czynności, pozwany obciążony w tym zakresie ciężarem dowodu nie przedstawił innych dowodów w tej kwestii. W szczególności uznać należało, że doszło natomiast do bezprawnej przewlekłości od rozprawy w dniu 5 maja 2006 r. do jej kolejnego terminu w dniu 22 listopada 2006 roku (7 miesięcy i 7 dni) - kiedy to bez uzasadnienia, mimo powiadomienia o terminie pokrzywdzonego odroczone rozprawę. Podkreślić tu należy, że zdaniem Sądu - fakt problemów organizacyjnych związanych z powołaniem do życia nowych Sądów nie może oddziaływać negatywnie na sytuację oskarżonych i generalnie stron procesu. Rolą pozwanego

Skarbu Państwa było bowiem, takie przygotowanie i realizacja organizacji powstania nowych sądów, by nie zakłócić toczących się postępowań sądowych. Z obowiązku zapewnienia nie zakłóconego i sprawnego postępowania w tym zakresie pozwany nie wywiązał się wobec powodów. Notoryjnie znany Sądowi fakt, iż organizacja ta była niezwykle trudna z uwagi na uwarunkowania prawne, finansowe i techniczne - a opóźnienia mogły mieć ewentualne źródło w zachowaniu władzy ustawodawczej i wykonawczej - nie zwalnia z odpowiedzialności za powyższe Skarbu Państwa i wskazanych w orzeczeniu jednostek, z których działaniem bezpośrednio związana jest szkoda.

Sąd odnotował nadto bezczynność wywołaną przez wadliwe skierowanie korespondencji wzywającej świadka złożonej na kartach 639 i 648, która spowodowała opóźnienie w okresie od 28 stycznia 2010 r. do 26 kwietnia 2010 r. (trwającą 2 miesiące i 28 dni) - oraz spowodowaną przez brak w aktach dowodu odbycia lub odwołania terminu wyznaczonego na 20 listopada 2009 roku - kolejny termin miał miejsce 14 stycznia 2010 r. (trwającą 1 miesiąc i 8 dni).

Łączny czas trwania nieuzasadnionej zwłoki w sprawnym przeprowadzeniu procesu to 16 miesięcy i 73 dni - czyli 1 rok 6 miesięcy i 1.3 dni. Po odliczeniu od czasu trwania faktycznie prowadzonych czynności przyjąć należy, że uzasadniony i niezbędny czas jego trwania to (6 lat 11 miesięcy i 7 dni minus 1 rok 6 miesięcy i 13 dni - 5 lat 4 miesiące i 24 dni. Przyjąć więc należy, że w danym zakresie czynności uzasadniony był powyższy czas trwania procesu.

Po trzecie - zsumowanie opóźnienia w toku czynności opisanych w pierwszej i drugiej pozycji to jest wyżej opisanych 1 rok 6 miesięcy i 13 dni i czasu bezczynności w sprawie od nadania biegu sprawie 12 i 13 grudnia 2000 roku do 28 lutego 2005 roku (pierwszej decyzji w sprawie) - 4 lata 2 miesiące i 18 dni daje: 5 lat 9 miesięcy ostatecznego czasu przewlekłości postępowania. W konsekwencji Sąd uznał, że przewlekłość w sprawie III K 57/06 miała miejsce w okresie od dnia 12 grudnia 2000 roku do dnia 28 lutego 2005 roku oraz w okresach: 5 maja 2006 roku – 20 listopada 2006 roku, 22 listopada 2006 roku – 14 lipca 2007 roku, 28 stycznia 2010 roku – 26 kwietnia 2010 roku, 20 listopada 2009 roku – 14 stycznia 2010 roku. Łącznie trwała zatem 5 lat i 8 miesięcy.

Przechodząc do oceny spełnienia przesłanek zastosowania art. 417 k.c. w postaci wystąpienia szkody i związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy szkodą, a niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej, należy wskazać, co następuje.

Jedynym środkiem wzruszenia orzeczeń dyscyplinarnych, wydawanych w ramach struktur Policji, jest obecnie tryb wznowienia postępowania, przewidziany w art. 135r ustawy o Policji. Przepisy tej ustawy nie przewidują innej możliwości wzruszenia prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych, nie zawierając jakichkolwiek innych zapisów w tej kwestii oraz nie odsyłając do przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Wobec takiej regulacji, którą należy uznać za kompletną, do prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych nie można zastosować postępowania nadzorczego, tj. stwierdzenia nieważności przewidzianego w art. 156

i następnych k.p.a. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 listopada 2006 roku, I OSK 361/06 /LEX nr 291441/). Przepis art. 135r, regulujący zasady wznowienia postępowania dyscyplinarnego policjantów, został wprowadzony do ustawy o Policji na podstawie art. 1 pkt 18 ustawy z dnia 29 października 2003 roku o zmianie ustawy o Policji (Dz.U. z 2003 roku, nr 192, poz. 1873). Art. 2 ust. 1 tejże noweli wskazuje, że jej przepisy stosuje się do postępowań dyscyplinarnych niezakończonych prawomocnym orzeczeniem do dnia jej wejścia w życie.

Skoro decyzja Komendanta Stołecznego Policji z dnia 24 października 2000 roku o ukaraniu J. N. (1) stała się ostateczna w dniu 11 grudnia 2000 roku (orzeczenie Komendanta Głównego Policji z dnia 11 grudnia 2000 roku o utrzymaniu w mocy decyzji Komendanta Stołecznego Policji z dnia 24 października 2000 roku)

- przewidziana w noweli możliwość odwołania na drodze skargi o wznowienie postępowania powodowi nigdy nie służyła. Powyższy wniosek pozostaje również aktualny w odniesieniu do analogicznych decyzji zapadłych wobec powoda S. B.. Twierdzenia o wpływie przewlekłości postępowania sądowego na uniemożliwienie wznowienia postępowania dyscyplinarnego są więc całkowicie chybione.

Nawet gdyby przyjąć, że takie wznowienie byłoby możliwe – a do przewlekłości czynności by nie doszło złożenie skargi byłoby spóźnione. Realny i uzasadniony czas potrzebny na rozpoznanie sprawy przez Sąd sięgał 5-6 lat - z uwzględnieniem utrudnień w wezwaniu i przesłuchaniu pokrzywdzonego i świadków oraz postępowania odwoławczego. Należy tu zauważyć, że orzeczenie dyscyplinarne uprawomocniło się jeszcze przed faktyczną możliwością nadania biegu sprawie (rejestracja w III Wydziale Karnym nastąpiła bowiem w dniu 13 grudnia 2000 roku). Czyni to te dwie czynności: wznowienie postępowania dyscyplinarnego powodów i rozstrzygnięcie w postępowaniu karnym - niezależnymi od siebie. Zresztą przy założeniu, że powodom służyłaby skarga o wznowienie postępowania, zaniedbali oni skorzystania z możliwości jej wniesienia. Zgodnie bowiem z art. 135^r ust. 5 ustawy o Policji, postępowania dyscyplinarnego nie wznowia się po upływie

5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia (w okolicznościach niniejszej sprawy termin ten upłynął w dniu 11 grudnia 2005 roku). W przypadku wniesienia

w ustawowym terminie skargi o wznowienie postępowania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego jeszcze w czasie trwania procesu karnego, powodowie mogliby w trybie art. 125 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 roku, poz. 718 j.t.) wystąpić o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego ukończenia postępowania karnego. To zaś uchroniłoby ich od negatywnych skutków wydania decyzji administracyjnej (dyscyplinarnej) przed zakończeniem postępowania karnego.

Jak zaznaczył sąd administracyjny w sprawie J. N. (1), dołączonej do niniejszych akt, postępowanie karne i dyscyplinarne ukształtowane zostały przez ustawodawcę niejako niezależnie od siebie i dopuszcza on niejednoczesność

i niezgodność tych orzeczeń i za tę rozbieżność nie sposób obciążać reprezentujących Skarb Państwa jednostek. Między przewlekłością postępowania karnego, a treścią decyzji dyscyplinarnej nie istnieje prosty adekwatny związek przyczynowy. Nie ma więc też między przewlekłością postępowania karnego związku przyczynowo - skutkowego z krzywdą, jakiej doświadczyli powodowie w związku ze zwolnieniem ze służby - i w tym zakresie decyzja Komendantów Stołecznego i Głównego jest samodzielna, a pozwany reprezentowany przez Sądy Rejonowe i nadzorujące je Sądy Okręgowe odpowiedzialności za nią nie ponosi. Przyczyna utraty pracy tkwi

w samym oskarżeniu powodów i powyższej decyzji ich zwierzchników zwalniającej powodów z pracy - nie powiązanej z bezczynnością Sądu, który ostatecznie powodów uniewinnił. Samo zaś powyższe oskarżenie i decyzje administracyjne znajdują się poza podstawą faktyczną żądania pozwu.

Ponosi pozwany natomiast odpowiedzialność za wyżej ściśle opisaną i omówioną w ramach ustaleń faktycznych i oceny dowodów krzywdę w postaci cierpienia psychicznego powodów wywołanego przez stan niepewności, zagrożenia i upokorzenia wobec niezasadnie niekończącego się przez ponad 5 lat procesu, istnieje bowiem między tymi zdarzeniami adekwatny związek przyczynowy.

4. Zadośćuczynienie

Każdy z powodów dochodził zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł. Zadośćuczynienie w rozumieniu art. 448 i 445 k.c. zostało przyznane w równej kwocie 20.000 zł dla każdego z powodów z uwagi na podobieństwo ich sytuacji, reakcji na zaistniałą przewlekłość. Powodowie jako najsilniejszą, najbardziej dojmującą przyczynę swej krzywdy wskazywali utratę pracy i sytuację jaką owa utrata pracy wywołała. Jednak wobec wyeliminowania z możliwości objęcia rozstrzygnięciem pozytywnym kompensacji krzywdy z tego tylko tytułu, Sąd uznał,

że powodom należy się zadośćuczynienie jedynie za krzywdę spowodowaną poczuciem niepewności i zawieszenia wynikłego z przewlekłego procesu - w niższej niż dochodziona pierwotnie wysokości. Punktem wyjścia dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia była kwota nawiazki, przewidzianej w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy

w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2004 roku, nr 179 poz. 1843). Art. 12 ust 4 tej ustawy wskazuje, że uwzględniając skargę, sąd na żądanie skarżącego przyznaje od Skarbu Państwa, a w przypadku skargi na przewlekłość postępowania

prowadzonego przez komornika - od komornika, sumę pieniężną w wysokości od 2.000 złotych do 20.000 złotych. Kwota owej najwyższej wartości nawiązki, w ocenie Sądu, kompensuje zakres wykazanej przez każdego z powodów krzywdy, wywołanej ponad pięcioletnią przewlekłością postępowania karnego. Wyrównuje opisane wyżej cierpienie psychiczne powodów w adekwatnym zakresie – niezwiązanym z utratą pracy. Zadośćuczynienie w takiej wysokości, obok funkcji kompensacyjnej, zrealizuje funkcję prewencyjną, zaznaczając konieczność takiego zapewnienia przez Skarb Państwa warunków w sądach na poziomie legislacyjnym i organizacyjnym - by dać im faktyczną możliwość przeprowadzenia sprawy w rozsądnym terminie.

Stosownie do okresu przewlekłości w konkretnych jednostkach rozdzielono kwoty zadośćuczynienia należne powodom od jednostek Skarbu Państwa. I tak, jednostką, z której działalnością wiązała się przewlekłość postępowania w okresie od

12 grudnia 2000 roku do 31 grudnia 2004 roku, a więc przez 4 lata i 18 dni, był Sąd Okręgowy w Warszawie i jego Prezes (jako nadzorujący Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi w Warszawie), zasądzono więc za jej pośrednictwem od Skarbu Państwa kwotę 14.000 zł zadośćuczynienia (17,5% całej kwoty zadośćuczynienia i czasu przewlekłości postępowania). Jednostką, z której działalnością wiązała się przewlekłość postępowania w okresie od 1 stycznia 2005 do 28 lutego 2005 roku,

a więc przez 2 miesiące, był Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie i jego Prezes (jako nadzorujący Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi w Warszawie), zasądzono więc za jej pośrednictwem od Skarbu Państwa kwotę 750 zł zadośćuczynienia (0,5 % całej kwoty zadośćuczynienia i czasu przewlekłości postępowania). Jednostką, z której działalnością wiązała się przewlekłość postępowania w okresach: 5 maja 2006 roku – 20 listopada 2006 roku, 22 listopada 2006 roku – 14 lipca 2007 roku, 28 stycznia 2010 roku – 26 kwietnia 2010 roku, 20 listopada 2009 roku – 14 stycznia 2010 roku, a więc łącznie 1 rok 6 miesięcy i 13 dni, był Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie i jego Prezes

- zasądzono więc za jej pośrednictwem od Skarbu Państwa kwotę 5.250 zł zadośćuczynienia (7% całej kwoty zadośćuczynienia i czasu przewlekłości postępowania).

5. Odsetki.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 roku i po tej dacie, uznając, że roszczenie

o zadośćuczynienie ma charakter bezterminowy, a pozwany został wezwany do zapłaty na drodze zawezwania do prób ugodowych w sprawach II Co 51/13 i II Co 28/13, toczących się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi - Południe

w Warszawie. Ostatecznie powodowie domagali się naliczenia odsetek od dnia późniejszego, to jest daty wytoczenia powództwa (28 grudnia 2015 roku) i od tej właśnie daty zasądzono odsetki w wyroku.

6. Koszty procesu

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia. Powodowie przegrali spór w 75%, a pozwany w 25%. Strony winny zatem zostać obciążone kosztami w takiej części, w jakiej przegrały proces, zgodnie

z zasadą przewidzianą w art. 100 k.p.c. Biorąc pod uwagę, że powodowie wygrali

w 17,5% z owej 25% wygranej części roszczenia w stosunku do Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, w 7% w stosunku do Prezesa Sady Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, a w 0,5% w stosunku do Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, ustalono, że wymienieni wyżej reprezentanci Skarbu Państwa poniosą – odpowiednio - 25%, 7% i 0,5% kosztów postępowania. Na podstawie art.108 § 1 zd.2 k.p.c. szczegółowe ich wyliczenie pozostawiono referendarzowi sądowemu.

Zarządzenie: (...)